

Tisztelt Polgármester úr, Tisztelt Igazgató asszony, kedves tanáraink, diáktársaim, kedves vendégek!

“Kukaceledel vagyunk. Mert csak meglehetősen korlátozott számú tavaszt, nyarat és őszt érünk meg. Alig hihető, de egy napon egyszer csak már nem is lélegzünk, kihűlünk, meghalunk!” - mondta diákjainak a Holt költők társasága című filmből jól ismert Keating tanár úr egy verset elemezve, majd hozzátette:

“Carpe Diem! Ragadd meg a napot!”

Egyszer mindennek vége lesz és csak később derül ki, hogy hasznosan töltöttük-e a rendelkezésre álló időt, megéltünk-e minden fontos pillanatot.

Nehéz most itt állnom, hiszen tudom, hogy ez az utolsó alkalom. Talán nem mindenki szeretett annyira ide járni, mint én; de most, hogy túl vagyunk az utolsó osztályfőnöki órán, talán még az ő szemükbe is könnyet csal az a tudat, hogy ez az utolsó nap, amit így, együtt töltünk el. Négy év az egész élethez képest nem tűnik hosszú időnek, de nekünk többet jelent a puszta időnél. Megtanultuk, hogy az intelligencia szintünk pályás korunkban alakul ki és csak kis mértékben lehet fejleszteni. A beszédet óvodás korunkra már kisebb-nagyobb hibákkal elsajátítjuk. Általános iskolában megtanulunk fegyelmezetten viselkedni, és jó esetben akár 45 percig is koncentrálni. – Jártam olyan országban, ahol egy tanóra 55 percen keresztül zajlik. Én mondom, sokat számít az a 10 perc! - Az általános iskola idejére tehető, hogy elkezdünk önállósodni. Mindent jobban tudunk a szüleinknél. Gimnáziumba már “nagy okos felnőttként” érkezünk, de hamar rádöbbenünk, hogy még messze nem vagyunk azok. Az ember itt tud változni a legtöbbet önmagához és az otthoni környezetéhez képest. A személyiségünk, a gondolkodásunk, a stílusunk, a világhoz való hozzáállásunk itt teljesedik ki. Ez a négy év meghatározza a későbbi “nagy okos felnőtt” éünket. Még ha nem is vesszük észre, nagyon sokat formálódtunk és formáltuk egymást.

A 12. osztály a legjobb és legmozgalmasabb évünk volt. Néhány nap múlva pedig eddigi életünk legnehezebb része következik, mely meghatározza a jövőnket. Vörösmarty szerint:

“Boldog az, aki jeles célját izzadva eléri,
S bármily munka legyen, súlyát megbirni törekszik,
Állhatatosságát jutalommal örömmre tetézt
Végezet ingerli, s más több munkákra vezérli.”

Mégis, a bizonyítvány, a diploma csupán egy papír, a pénz és az anyagi dolgok nem a legfontosabbak. Az élet csodája ezeknél sokkal többet jelent, mégpedig a szeretetet és a tiszteletet más emberek iránt. Amikor majd eljön az idő és visszatekintünk az életünkre, nem azt fogjuk nézni, hogy milyen munkánk vagy hány autónk volt, hogy mindig a legújabb Iphone volt-e a kezünkben. Hanem azt, hogy kik vettek körül, és elég szeretetet adtuk-e nekik. Ez az, ami igazán számít.

A mai nap az utolsó alkalom, hogy köszönetet mondjunk tanárainknak mindazért, amit értünk tettek. Ha néha nem is értettünk egyet velük - jellemzően a korunkbeliekre – most már tudjuk, hogy minden a mi érdekünket szolgálta. Ne felejtünk hálát adni szüleinknek sem, hogy idáig elkísértek minket és vigyáztak ránk!

Az élet valóban most kezdődik? Nem! Az élet már réges-rég elkezdődött, és máától kezdve rajtunk múlik, hogy milyen lesz a folytatás.

Gróh Katinka 12.d